

have, betales omtrent i samme Forhold, saa det kan vel gaa lige op. Der er stillet os i Udsigt mindst 20,000 Tons Salpeter; det er Halvdelen af det danske Landbrugs sædvanlige Forbrug. Naar det rationeres ud til det danske Landbrug paa samme Maade, som Rationeringen plejer at foregaa, vil Rationeringen finde Sted i Forhold til, hvad vedkommende Landmænd har brugt af Salpeter for 2—3 Aar siden. Men der er det uheldige derved, at adskillige Landmænd i de sidste Aar har faaet fat paa Gaarde, som til Dels har været uden Besætning og derfor i høj Grad trænger til at faa noget Salpeter. Af disse Grunde vil det være i høj Grad ønskeligt, om man fra norsk Side kunde afse et noget større Kvantum, saa at der ud over de 20,000 Tons kunde blive noget til Supplering, hvad der navnlig vil kunne komme de Landmænd til gode, som ellers bliver udelukket ved Rationeringen.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale ogsaa dette Lovforslag til hurtig og velvillig Fremme.

Jacob Christensen: Jeg kan paa min Gruppens Vegne anbefale de to Lovforslag til velvillig og hurtig Fremme. Jeg synes, det er særdeles glædeligt, at vi paa en Tid, da Krigens Vildskab og Had raser, er i Stand til trods den ringe Høst sidste Aar at vise vort Naboland, som vi paa saa mange Omraader staar i saa nær Forbindelse med, en saadan Tjeneste, og at den vises paa en saadan Maade, at der ikke kan være Tvivl om, at der bagved staar det bedste Sindelag til at hjælpe det Land, som paa dette vigtige Omraade er nødstedt. Det kan nok siges, at det danske Landbrug bringer et Offer, for saa vidt som det danske Landbrug selv trænger til det Korn, her er Tale om, men der er af Regeringen vist det Hensyn overfor det danske Landbrug, at der ydes en Merbetaling for det Korn, der indkøbes til Norge. For dette Korn ydes der en Betaling af 30 Kr. pr. Td., medens der ellers for Brødkornet herhjemme betales 26 Kr., og for Foraarskornet 23 Kr. pr. Td. Hvis det er muligt at skaffe det fornødne Kvantum, indrømmer jeg, at det danske Landbrug har vist en forstaaende Imødekommen paa dette Omraade, som vi kan være glæde ved. I den Kornlov, som nylig er blevet fremsat, er der givet Bestemmelser, som tager Sigte paa en fortsat Udvikling af dette Forhold, saa at vi forhaabentlig ad Aare, naar den nye Høst er indbjerget, maaske kan faa den Vareudveksling

fortsat i større Udstrækning, som her er paabegyndt.

Denne Imødekommen overfor Norge vil mulig medføre, at vore Brødrationer maa indskrænkes. Jeg vil haabe, det kan undgaas, men Muligheden er altsaa til Stede, og derved vil hele Landets Befolkning komme til at bringe et Offer for at komme det norske Folk til Hjælp. Hvis noget saadant skulde blive nødvendigt, vil jeg understrege den Udtalelse, som den højtærede Indenrigsminister fremsatte ved Lovforslagets Fremsættelse, at der saa tages skønsomt Hensyn ved Indskrænkningen af disse Brødrationer, idet der er visse Dele af Befolkningen, som meget vanskeligt taaler en saadan Indskrænkning, nemlig den Del af Arbejderklassen, der er henvist til at arbejde langt borte fra Hjemmet og derfor skal have sin tørre Kost hele Dagen, hvortil der nødvendigvis medgaar et stort Forbrug af Brød. Men Ministeren har udtalt, at der skal blive taget saadanne Hensyn, og i saa Fald mener ogsaa jeg, at det vil være forsvarligt at foretage denne Indskrænkning for at faa gennemført disse to Lovforslag.

Medens der altsaa ikke kan være Tvivl om, at Danmark her gerne viser Imødekommen, er det vel ogsaa givet, at Norge vil vise Imødekommen overfor Danmark. Jeg kan dog ikke erkende, at der er helt forretningsmæssig Ligelighed til Stede. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig ved dette Spørgsmaal, naar de Parter, som har forhandlet, og ligeledes Regeringen har ment, at man kan bringe dette Offer. Det bliver ikke Landbruget, der kommer til at bære Udgifterne derved, men Statskassen, idet den sidste Del af det Korn, som vi skal sende til Norge, skal betales med en Pris, der er 15 Kr. lavere pr. Tønde end den første Del, medens vi for det Salpeter, vi faar, skal betale ens Pris for hele Leverancen. Men Ministeren oplyste, som det ogsaa er antydet i Bemærkningerne til Lovforslaget, at det var Meningen, at Statskassen skulde bære dette Tab, og dette kan vi under de givne Forhold tiltræde. Men da det er Meningen at fortsætte en saadan videre Vareudveksling mellem de to Lande, som sikkert kan blive til overordentlig stor Nytte for begge Lande, bringe os i nærmere Forbindelse med hinanden og udvikle Venskabet imellem os, hvilket maaske paa anden Maade kan faa sin store Betydning, vil jeg henstille, at man ved fremtidige Vareudvekslinger tænker paa, at der bliver forretningsmæssig Ligelighed i Forholdet. Jeg tror,